

og Centralforeningen for Sygeplejevirksoheder udenfor København, der fremkom i 1920, tror jeg, blev tiltraadt af Kommissionen, har haft nogen Betænkelse og stadig nærer denne uden dog at stille Ændringsforslag. Betænkelsen angaar nærmest Kravet om den 3-aarige Uddannelse. En hel Del af Hindringerne er sikkert ryddet til Side derigennem, at der nu foregaar Elevuddannelse omtrent paa alle vore store Provinssygehuse, og at disse i alt Fald kræver, at Eleverne skal være der 2 Aar, og giver dem Uddannelsen vederlagsfrit — og efter nogen Tid Gage —, men man maa alligevel ikke overse, at der stadig endnu mange Steder i Befolkningen er Betænkelse ved at kræve denne store Uddannelse. Det er altsaa ikke, fordi man underkender Sagens Vigtighed, at der ønskes en Udvalgsbehandling, men det er af Kærlighed til hele Sagen og af Frygt for, at der muligvis skulde blive for ringe Tilgang til Sygeplejevirksoheden. Lad os haabe, at en kommende Udvalgsbehandling kan faa disse Betæneligheder ud af Verden, og at man kan enes om en god Ordning, som vil være til Gavn for os alle.

Med disse Ord skal jeg nøjes med at omtale Lovforslaget i Dag. Jeg synes ikke, Tidspunktet nu er til at gennemgaa de forskellige Paragraffer.

Henriette Crone: Det Lovforslag, som ligger her, har ganske rigtigt, som den ærede Ordfører for Venstre sagde, sin Historie, en Historie, som gør, at hvis man begynder at røre ved den Uddannelsestid, der er foreslaaet fra Kommissionens Side, saa rører man ved det fundamentale i hele Forslaget. Lovforslaget er en Frugt af den Udvikling, som er foregaaet paa Sygeplejeomraadet, og naar Lovforslaget bliver til Lov, har man hermed inddraget et helt nyt Felt under Lovgivningen og derigennem bekræftet den Regel, at naar en Sag først er naaet til det Trin i Udviklingen, da den faar almen Gyldighed i Befolkningen, saa kommer Loven som Overbygning og stabiliserer Sagen paa det allerede lagte Grundlag. Det er rigtigt saaledes, thi en Lov skal ikke være et Kunstprodukt. Kun den Lov, som er vokset frem af Befolkningen, vil faa varig Betydning.

Jeg betragter dette Lovforslag som et nyt Trin hen imod Opfyldelsen af det, som fra mit Partis Side er det centrale Krav paa Sygeplejeomraadet, nemlig offentlig vederlagsfri Sygepleje ved Staten; thi Samfundet kan, naar det overtager Funktionerne, kun arbejde med veluddannede,

velorganiserede Kræfter. Om Sygeplejen gælder det samme, som gælder med Hensyn til andre sociale Foranstaltninger, der tager Sigte paa at yde Hjælp til dem, som trænger til Hjælp. Hjælpen begynder som en Barmhertighedsgerning, og senere, naar Barmhertigheden ikke længere strækker til overfor de forøgede Krav, som stilles til den, træder Samfundet til, indtil man naar det Tidspunkt, da det, som begyndte som Barmhertighed, bliver noget, der retmæssig kan kræves af Samfundet. Om Sygeplejen gælder det dog, at den altid vil bibeholde et vist Element af Barmhertighed; der vil altid være noget tilbage deraf. Selv en nok saa udpræget teknisk og teoretisk Dygtighed maa være parret med en dyb Kærlighed til, en dyb Medfølelse med den, der lider, en Kærlighed, som gør, at Sygeplejersken vil tage Haand i Hanke med i den Gerning, som forefalder paa de Steder, hvor hun kommer hen, og hvor der ofte i meget høj Grad trænges til en hjælpende Haand paa andre Omraader end lige akkurat Pasningen af den syge; der kan trænges til Renlighed, og der kan trænges til saa mange andre Ting. Dette gælder naturligvis kun Hjemmesygeplejen. En Sygeplejerske skal altsaa foruden at være i Besiddelse af den, om jeg saa maa sige, rent tekniske Dygtighed tillige være i Besiddelse af visse særlige menneskelige Egenskaber, Egenskaber, som gør, at man med Tryghed kan overlade sine kærester i hendes Haand paa et Tidspunkt, da det meget ofte gælder Liv eller Død. Man vil da ogsaa i Lovforslagets § 2 se, at det første, det kommer an paa, og det første, man forlanger for, at en Plejerske kan faa Statsanerkendelse, er, at hun er egnet til Sygeplejergerningen, og til dette: at være egnet til Sygeplejergerningen hører netop Villien til at række en hjælpende Haand, naar det tiltrænges der, hvor hun kommer hen.

Man har dernæst sat Uddannelsestiden til 3 Aar. Kommissionens Forslag er, som den ærede Ordfører for Venstre allerede har sagt, enstemmigt, medens det af Betænkningen ses, at der findes et Mindretal, som har udtalt Frygt for, om man nu ogsaa her har ramt det rigtige, en Frygt, som den ærede sidste Taler syntes at dele. Det er ikke, fordi man mener, at 3 Aar er for lang en Tid til Uddannelse af Sygeplejersker, men det er, fordi man frygter for, at det skal bevirke, at vi vil kunne komme til at staa overfor en Mangel paa Sygeplejersker. Naar det har taget saa lang Tid for Kommissionen at faa endt sit Arbejde, skyldes det, at der om dette Punkt har været i høj